

**Αχ, ἄμοιρολόητο, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ σὲ ζαλίσω!* (ἄμοιρολόητο = εἶθε νὰ ἀποθάνης καὶ νὰ ταφῇς ἄμοιρολόγητον! Ἀρά) Κορινθ.

ἄμοιρος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἄμ'ρους βόρ. ἰδιώμ. ἄμοιρε Τσακων. ἄμερες Σκυρ. ἀνάμοιρος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) ἀνέμοιρος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄμοιρος. Διὰ τὸν τύπ. ἀνάμοιρος ἰδ. ἀ-στερητ. 1 δ.

1) Ὁ στερηθεὶς τοῦ κλήρου ἔκ τινος κληρονομίας Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. Χίος: Τὸν ἄφησαν ἄμοιρον Χίος. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «ἄμοιροι» ἄχωροι, ἄκληροι. β) Ἀτυχής, δυστυχής κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Ὁ ἄμοιρος, τί κακὸ ἦτανε αὐτὸ ποῦ ἔπαθε! Ἡ ἄμοιρη, τὰ βάσανα δὲν τῆς λείπουν ποτέ! Ἡ ἄμοιρη, τί ἔπαθε! κοιν. Ἀκλερος κι ἄμοιρος Πελοπ. (Λακων.) Ὁ ἄμοιρος ἐν' φτωχὸς Σινασσ. || Φρ. Κάποιος ἄμοιρος γενεῖται (λέγεται ἡ φράσις, ὅταν μετὰ ζωηρὰν συζήτησιν αἰφνιδίως ἐπικρατήσῃ γενικὴ σιωπὴ) πολλαχ. || Παροιμ. Ὁ Θεὸς ἀρφανὰ κάνει, μὰ ἄμοιρα δὲν κάνει (ὅτι καὶ οἱ δεινῶς ὑπὸ τῆς τύχης διωχθέντες ἡμέραν τινα εὐτυχοῦν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) πολλαχ. Συνών. ἄκληρος 2, ἄτυχος, κακόμοιρος, κακορρίζικος, κακότυχος.

2) Ὁ ἄγαμος (ὥς μὴ τυχὼν τῆς κατ' ἐξοχὴν καλῆς μοίρας ἥτοι τοῦ γάμου. Πβ. μεταγν. ἄμοιρογάμος) Ἀνδρ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Πελοπ. (Τριφυλ.) Σάμ. Σίφν. Χίος κ. ἄ.: Ἀσμ.

Καὶ κάτσε μὲ τοῖς ἄμοιροις καὶ κάτσε μὲ τοῖς χῆρες (μοιρολ.) Τριφυλ. Συνών. ἀμοίραντος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Λέρ. Χίος

ἀμόλευτος ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ. κ. ὁ.) Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἀμόλεντε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μολευτός < μολεύω.

1) Ὁ μὴ μεμολυσμένος, ἐπὶ πληγῶν Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Τσακων. 2) Ἀμόλυντος, ἄγνός, τίμιος Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ. κ. ὁ.) Κρήτ.: Ἀνθρώπος ἀμόλευτος ἀπὸ κάθε κακὸ Κέρκ. Γυναῖκα ἀμόλευτη αὐτόθ. Κορίτσι ἀμόλευτο Κρήτ. Συνών. ἄγγιστος 3, ἄγγιστος 3, ἄγνός Α 1, ἀμάκ-κωτος 2, ἀμάλαχτος 2 δ.

ἀμολλάρισμα τό, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμολλάρω.

Ἀφεις, ἀπόλυσις.

ἀμολλάρω, μολλάρω πολλαχ. ἀμολλάρω σύνηθ. ἀπολλάρω Κρήτ. ἀβολλάρων Πελοπ. (Μάν.) ἀπιλλάρων Σάμ. πολλάρω Κίμωλ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) μολλέρω Σύμ. πολλέρω Κάρπ. Σύμ. Τῆλ. μολλέρων Προπ. Κρήτ. (Μεραμβ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. ἀμολλέρων Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κρήτ. Σῦρ. ἀμολλέρων Κρήτ. ἀμολλέρων Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. Σαμοθρ. ἀπολλέρων Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κρήτ. ἀπολλέρων Ἰμβρ. πολλέρων Προπ. (Ἀρτάκ.) Προστ. μόλλα πολλαχ. ἀμόλλα σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *mollare*. Τὸ ἀπολλάρω ἔκ τοῦ ἀμολλάρω διὰ τὸ συνών. ἀπολυῶ. Οἱ εἰς -έρω καὶ καὶ -έρνω τύπ. διὰ τὰ πολλὰ εἰς -έρω καὶ -έρνω ρήματα. Τὸ ἀβολλάρω ἔκ τοῦ *ἀμολλάρω κατ' ἀνάπτυξιν ἀλόγου ἐρρίνου. Ἡ προστ. μόλλα κατ' εὐθείαν

ἔκ τοῦ Ἰταλ. *molla* προστ. τοῦ *mollare*. Πβ. καὶ ἀγαντάρω - ἀγάντα. Τὸ ἀπολλέρον καὶ παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 203 (ἐκδ. Ξηρουχ.) «κ' ἐκεῖνοι σὰν τοὺς εἶδασι καὶ πέτρες ἀπολλέρον».

Α) Μετβ. 1) Ἀφίνω, καταλείπω, παύω νὰ κρατῶ τι σύνηθ.: Ἀμολλάρω τὸ παλαμάρι - τὸ σκοινὶ κττ. σύνηθ. Μολλάρω ἄκρη (ἐνν. τοῦ κάλω. Ναυτικὸς ὄρ.) πολλαχ.

2) Ἀπολύω τοῦ δεσμοῦ, ἀφίνω ἐλεύθερον πολλαχ.: Ἀμολλέρων τὸ σκύλλο Ἀργυραῖδ. Φεύγα, γιατί θ' ἀπολλάρω τὸ σκύλλο καὶ ἄλλοιὰ πὸ σέβανε! αὐτόθ. Ἀμόλλαρέ το τ' ἄλογο καὶ πάει μοναχό του αὐτόθ. Τὸν ἀμολλάρανε ἢ τὸν ἔχουν ἀκόμα μέσα; (ἐν τῇ φυλακῇ) αὐτόθ. Μὴν τονε πολλάρης τὸν πετεινὸ Κίμωλ. Μόλλαρε τὸ πουλλὶ Κρήτ. Ἀστὸς ἀμολλαρισμένος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μόλλαρε τὸ πουλέρι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) || Ἀσμ.

Παίρνω τη 'ς τ' ἀγρόπλαο καὶ πολλέρω την ἐκεῖ (ἐνν. τὴν πέρδικα) Τῆλ. β) Ἀφίνω ἐλεύθερον, ἐπὶ ὕδατος ἀποθηκευθέντος κττ. ἐνιαχ.: Μόλλα τὸ νερό νὰ ποτίσωμε Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τὸν ἀμόλλαρε (περὶ ἀποπερδομένου) ἐνιαχ. || Ἀσμ.

Δράκοντα, μόλλα τὸ νερό νὰ πιοῦν τὰ διψασμένα

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) γ) Ἀνοίγω, ἐπὶ δεξαμενῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μόλλα τὴ στέρνα. 3) Περαιτῶν τὴν θείαν λειτουργίαν ἀφίνω τοὺς πιστοὺς νὰ ἀπέλθουν, ἐπὶ τοῦ ἱερέως Σύμ. Συνών. ἀπολυῶ. 4) Ἐγκαταλείπω τινὰ Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ἐμολλάρες τοὺς γονεῖς σου! (πρὸς τὸν νεκρὸν παῖδα).

Β) Ἀμτβ. 1) Φεύγω μετὰ τινος σπουδῆς Κρήτ.: Ὁ,τι ὥρα μοῦ σιαξενε, ἀμούλλαρε. Ὅδεν ἐξάνοιγε πέρα, ἀμολλέρων κ' ἐγὼ κ' ἐπέτυνα. β) Ἀποπλέω πολλαχ.: Ἐμολλάρανε τὸ βαπόρι Νάξ. (Γαλανᾶδ.) || Ἀσμ.

Μανόλαρε, Μανόλαρε, | πῆρε ὁ βορξὰς κι ἀμόλλαρε πολλαχ. γ) Παραιτοῦμαι Σάμ.: Θὰ κάψ'ς καλὰ ν' ἀπιλάρ'ς ἀπὸν τέτοια δουλειά. 2) Ριζοβολῶ, ἐπὶ φυτοῦ Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Ἡ κλαδὲν ἀμολλέρωνει μέσα 'ς τὴ γῆς. Ἀμόλλαρε ὁ φυτός.

ἀμολόγητος ἐπίθ. ἀνομολόγητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ὁ.) ἀμολόγητος σύνηθ. ἀμολόγητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀμολόγητος Κύπρ. Πάρ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γελίν. Κλουτσινοχ. Πάτρ. Σουδεν. Τρίκκ.) ἀμολόγητος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μολογητός < μολογῶ. Τὸ ἀνομολόγητος ἔκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνομολόγητος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν πρέπει ἢ δὲν προσήκει νὰ καλῆται ὀνομαστί ἢ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δηλωθῇ, ἄρρητος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τουτουνού τὸ βάσανο δὲ μολοεῖται, ἐν' ἀμολόγητο Πελοπ. (Βούρβουρ.) Πκοῖός ἐν' τοῦτος ποῦ λείεις; — Ὁ ἀμολόγητος Κύπρ. β) Ὁ ἐν καταστάσει ἀπολύτου σιγῆς ἐνεργούμενος ἄγν. τόπ.: Ἀμολόγητο νερό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμίλητος Α 2. 2) Ἐκεῖνος περὶ οὗ οὐδεὶς γίνεται λόγος, ἀμνημότευτος Πελοπ. (Πάτρ.): Ἀμολόγητος σὰν τὴ σφάντζικα (σφάντζικα = παλαιὸν νόμισμα κατηργημένον). 3) Ὁ μὴ καταδοθεὶς, ὁ μὴ κατάφωρος Κύπρ.: Ὁ φονξὰς ἔμεινε ἀμολόγητος τθαῖ ἐν τὸν ἡξέυρον. || Γνωμ. Κλέφτης ἀμολόγητος μπέην ἀξίζει.

4) Ὁ γενόμενος ἄφαντος (δηλ. ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν γίνεται πλέον λόγος) Πελοπ. (Γελίν. Κλουτσινοχ. Σουδεν. Τρίκκ.): Ἐγιναν ἀμολόγητοι οἱ κλέφτες Κλουτσινοχ. Κατέ-